

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije službeni dokument)

RASPRAVNO VIJEĆE

Den Haag, 12. lipnja 2007.

SAŽETAK PRESUDE RASPRAVNOG VIJEĆA MILANU MARTIĆU

U nastavku teksta nalazi se sažetak presude koji je danas pročitao sudac Moloto:

Ovo Raspravno vijeće danas zasjeda kako bi donijelo svoju presudu u predmetu Tužitelj protiv Milana Martića. Prije svega, Raspravno vijeće želi zahvaliti stranama u postupku, osoblju Tajništva i svima drugima koji su pomogli da se ovo suđenje odvija nesmetano i učinkovito.

Raspravno vijeće ističe da je ovo samo sažetak njegovih nalaza i da se njihova jedina mjerodavna verzija nalazi u pismenoj presudi koja će biti dostupna nakon ove sjednice.

Ovo suđenje započelo je 13. decembra 2005. godine i završilo 12. januara 2007. Tokom suđenja, čiji se zapisnik sastoji od otprilike 11.000 stranica, Vijeće je saslušalo iskaze 67 svjedoka u sudnici i prihvatilo pismene iskaze 33 svjedoka. Raspravno vijeće prihvatilo je u sudski spis nešto više od tisuću dokaznih predmeta.

Optužnica u ovom predmetu tereti Milana Martića individualnom krivičnom odgovornošću u 19 točaka koje obuhvaćaju:

- 9 točaka koje se odnose na kršenje zakona i običaja ratovanja po članu 3 Statuta Međunarodnog suda, uključujući ubojstvo, napade na civile, mučenje, okrutno postupanje, razaranje sela i ustanova namijenjenih religiji i obrazovanju, te pljačkanje javne ili privatne imovine, i

- 10 točaka koje se odnose na zločine protiv čovječnosti po članu 5 Statuta Međunarodnog suda, uključujući progon, istrebljenje, ubojstvo, mučenje, nehumana djela i deportaciju.

Tužiteljstvo tvrdi da su zločine navedene u optužnici počinile srpske snage nad Hrvatima i drugim nesrpskim stanovništvom u onim krajevima Hrvatske koji su se nazivali Autonomna Oblast Krajine, takozvana "SAO Krajina", koja je kasnije postala Republika Srpska Krajina ili, skraćeno, "RSK". Navodi se da su zločini počinjeni u razdoblju od augusta 1991. do 1995. godine.

Snage za koje se tvrdi da su bile umiješane obuhvaćaju, između ostalih:

- jedinice Jugoslavenske narodne armije, zvane "JNA",
- jedinice Teritorijalne obrane, zvane "TO",
- jedinice Ministarstva unutrašnjih poslova, zvanog "MUP", SAO Krajine odnosno RSK, kao i Republike Srbije, te
- paravojsne snage.

Snage MUP-a obuhvaćale su običnu policiju SAO Krajine i kasnije RSK, te takozvanu *miliciju Krajine*. Tužiteljstvo navodi da je uobičajeni naziv za te snage MUP-a bio "Martićeva milicija".

Tužiteljstvo tvrdi da su progoni obuhvaćali sljedeće zločine u osnovi: istrebljenje i ubojstvo više stotina Hrvata i drugih nesrpskih civila širom teritorija SAO Krajine i RSK, te konkretno u selima Hrvatska Dubica, Cerovljani, Baćin, Saborsko, Poljanak, Lipovača, Škabrnja, Nadin i Bruška. Za ova djela se navodi i da su počinjena tokom napada gore spomenutih snaga na ta sela i ta područja.

U optužnici se navodi da je više desetaka tisuća Hrvata i drugih nesrpskih civila deportirano iz SAO Krajine i RSK na područja pod hrvatskom kontrolom ili u druge zemlje.

Štoviše, Tužiteljstvo tvrdi da su Hrvati i drugi nesrbi dugotrajno i rutinski zatvarani u zatočeničke objekte u kojima su se činila djela mučenja i okrutnog i nehumanog postupanja.

Internet address: <http://www.un.org/icty>

Media Office/Communications Service

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

Prema navodima u optužnici, javna i privatna imovina u SAO Krajini i RSK namjerno je uništavana i pljačkana, što se odnosi i na objekte namijenjene religiji ili obrazovanju, te da su protiv Hrvata i drugih nesrpskih civila uvođene restriktivne i diskriminirajuće mjere.

Najzad, Tužiteljstvo tereti Milana Martića odgovornošću za granatiranje Zagreba do kojeg je došlo 2. i 3. maja 1995.

Za svaku pojedinu točku optužnice Tužiteljstvo tereti za individualnu krivičnu odgovornost na temelju člana 7(1) i člana 7(3) Statuta Međunarodnog suda. Tužiteljstvo posebno navodi da je Milan Martić sudjelovao u udruženom zločinačkom poduhvatu zajedno sa, među ostalima, Slobodanom Miloševićem, Milanom Babićem, Radovanom Karadžićem, Ratkom Mladićem, Jovicom Stanišićem, Frankom "Frenkijem" Simatovićem, te s drugim imenovanim i neimenovanim pojedincima, pripadnicima gore spomenutih snaga.

Tužiteljstvo navodi da je zajednička svrha bila:

"prisilno uklanjanje većeg dijela hrvatskog, muslimanskog i drugog nesrpskog stanovništva približno s jedne trećine teritorija Hrvatske i velikih dijelova Bosne i Hercegovine, s ciljem da ta područja postanu dio nove države pod srpskom dominacijom."

Drugim riječima, prema navodima iz optužnice, zajednička je svrha bilo počinjenje zločina deportacije i prisilnog premještanja.

Tužiteljstvo tvrdi da su svi zločini koji se navode u optužnici bili u okviru svrhe udruženog zločinačkog poduhvata i da je Milan Martić u svim relevantnim razdobljima posjedovao stanje svijesti koje je neophodno za počinjenje svakog od tih zločina. Alternativno, Tužiteljstvo navodi da su zločini navedeni u točkama 1 do 9 i 12 do 19, odnosno zločini koji nisu deportacija i prisilno premještanje, bili prirodna i predvidljiva posljedica izvršenja zajedničke svrhe. Navodi se da je Milan Martić bio svjestan da su takvi zločini mogući ishod izvršenja ovog udruženog zločinačkog poduhvata.

Raspravno vijeće će se sada usredotočiti na samog optuženog. Milan Martić je rođen 18. novembra 1954. godine u selu Žagrović na području kninske općine u Republici Hrvatskoj. Završio je Višu školu unutrašnjih poslova u Zagrebu da bi prvo radio kao policajac u Šibeniku, a zatim kao niži policijski inspektor u Kninu. S vremenom je promaknut u načelnika Stanice javne sigurnosti u Kninu.

Od 1991. do augusta 1995. godine Milan Martić se nalazio na različitim položajima u vladi SAO Krajine i RSK, među ostalima, na položaju ministra obrane SAO Krajine, zamjenika komandanta TO SAO Krajine, ministra unutrašnjih poslova SAO Krajine i RSK, te je početkom 1994. godine postao predsjednikom RSK.

Raspravno vijeće će sažeto i u kratkim crtama opisati političku pozadinu događaja koji su relevantni za ovaj predmet. U Hrvatskoj se u aprilu i maju 1990. godine održavaju višestranački izbori na kojima Hrvatska demokratska zajednica osvaja dvije trećine mjesta u Saboru. Na istim izborima Srpska demokratska stranka dolazi na vlast u nekoliko općina, uključujući Benkovac, Korenicu i Knin. Dana 25. jula 1990. godine u Srbu, sjeverno od Knina, konstituira se Srpska skupština kao političko predstavničko tijelo srpskog naroda u Hrvatskoj. Ta ista Srpska skupština proglašava suverenost i autonomiju srpskog naroda u Hrvatskoj. Krajem augusta i početkom septembra 1990. godine Srbi održavaju referendum na kojem je 97,7 posto glasalo za autonomiju Srba u Hrvatskoj.

Dana 21. decembra 1990. godine, općine s područja Sjeverne Dalmacije i Like proglašavaju u Kninu Srpsku autonomnu oblast Krajine u jugozapadnoj Hrvatskoj. Dana 22. decembra 1990. mijenja se hrvatski ustav tako da definiira Hrvatsku kao "nacionalnu državu hrvatskog naroda i državu pripadnika drugih naroda ili manjina koji su državljani". U januaru 1991. godine SAO Krajina osniva "Regionalni sekretarijat unutrašnjih poslova" u Kninu, a Milan Martić biva postavljen za sekretara unutrašnjih poslova. Hrvatsku vladu se izvještava da se hrvatski MUP više neće smatrati nadležnim u SAO Krajini. Dana 27. juna 1991. Milan Martić biva imenovan ministrom unutrašnjih poslova SAO Krajine. SAO Krajina postaje Republika Srpska Krajina 19. decembra 1991. Milan Martić se i dalje nalazi na položaju ministra unutrašnjih poslova.

Dokazi izvedeni pred ovim Raspravnim vijećem pokazali su da je predsjednik Srbije Slobodan Milošević otvoreno podupirao očuvanje Jugoslavije kao federacije u čijem bi sastavu bila i SAO Krajina. Međutim, dokazima je utvrđeno da je Slobodan Milošević *potajno* namjeravao stvoriti srpsku državu. Tu je državu trebalo stvoriti osnivanjem paravojnih snaga i provociranjem incidenata kako bi se stvorila situacija u kojoj bi JNA mogla intervenirati. U početku bi JNA intervenirala kako bi

razdvojila strane, no kasnije bi to činila radi osiguravanja teritorija koji su bili predviđeni kao dio buduće srpske države.

Ovi su dokazi potkrijepljeni dokaznim materijalom koji se odnosi na događaje na terenu. Tokom proljeća i ljeta 1991. godine na više je mjesta došlo do oružanih sukoba između policije SAO Krajine i hrvatske policije. Policija SAO Krajine i druge snage izvršile su upade i napade na nekoliko mjesta s većinski hrvatskim stanovništvom, uključujući Lovinac, Ljubovo i Glinu.

Dokazi su pokazali da je JNA intervenirala tokom tih borbi kako bi razdvojila ove dvije strane. To se, međutim, mijenja 26. augusta 1991. godine. Toga je dana 9. Korpus JNA sudjelovao u napadu na većinski hrvatsko selo Kijevo, nedaleko od Knina, na strani *milicije* SAO Krajine i snaga TO. Napad je uslijedio nakon ultimatumu koji je dao Milan Martić, a u kojem je izjavio sljedeće:

Vi i vaše rukovodstvo doveli ste odnose srpskog i hrvatskog stanovništva do takvog stanja da je daljnji suživot na *našim srpskim teritorijima* SAO Krajine nemoguć [...]

Napad na Kijevo označava prekretnicu u ulozu koju je JNA imala u sukobu u Hrvatskoj i od tog trenutka JNA *sudjeluje* u napadima na većinski hrvatske krajeve i sela zajedno sa snagama MUP-a SAO Krajine i TO. Ove združene snage su od augusta 1991. do početka 1992. godine napale nekoliko većinski hrvatskih sela i područja, uključujući Hrvatsku Kostajnicu, Cerovljane, Hrvatsku Dubicu, Baćin, Saborsko, Poljanak, Lipovaču, Škabrnju i Nadin. Dokazi pokazuju da su napadi izvršeni radi povezivanja srpskih sela i krajeva preko nesrpskih područja. Tokom tih napada nad nesrpskim su stanovništvom počinjena krivična djela ubojstva, razaranja, pljačke, zatočavanja, mučenja i okrutnog postupanja.

Dokazi jasno pokazuju da je rukovodstvo SAO Krajine i RSK, uključujući Milana Martića, podržavalo viziju Slobodana Miloševića o stvaranju države pod srpskom dominacijom.

Početkom jula 1991. godine Milan Martić izjavljuje da *milicija* MUP-a SAO Krajine "brani srpsku zemlju i srpsko nacionalno područje". Dana 19. augusta 1991. Milan Martić izjavljuje da ne prihvaća nikakvu autonomiju i da "će teritorij pod kontrolom policije i Teritorijalne obrane Srpske autonomne oblasti Krajine zauvijek ostati srpski". U decembru 1991. godine Milan Martić dalje izjavljuje da "nitko [...] nema pravo srpskom narodu uskratiti pravo da živi u vlastitoj zemlji".

Taj plan povezivanja srpskih sela i krajeva nastavlja se tokom cijele 1992. godine s raznim oružanim sukobima i napadima, uključujući takozvanu "Operaciju koridor", odnosno vojnu operaciju koja je imala za cilj povezati hrvatsku i bosansku Krajinu sa Srbijom. U ovoj su operaciji sudjelovale snage RSK pod komandom, između ostalih, i Milana Martića.

Dana 14. juna 1993. godine, na sastanku sa Cedricom Thornberryjem, direktorom za civilne poslove Zaštitnih snaga Ujedinjenih naroda, Milan Martić izjavljuje da je "suživot Hrvata i Srba u jednoj državi nemoguć zbog genocidne politike Hrvatske. Želimo se podijeliti na dvije države [...]." Raspravno vijeće primjećuje da je otprilike u ovo isto vrijeme Milan Martić rekao u izjavama za medije da hrvatskom stanovništvu u Kninu ne može jamčiti sigurnost. Dana 21. januara 1994. godine, tokom predizborne kampanje za predsjedničke izbore u RSK, Milan Martić izjavljuje da će "ubrzati proces ujedinjenja" i "predati palicu našem svesrpskom vođi Slobodanu Miloševiću".

Stoga je jasno da je Milan Martić podupirao cilj stvaranja jedinstvene srpske države i da je sve vrijeme zagovarao taj cilj i radio na njegovom ostvarenju.

Raspravno vijeće smatra da, sam po sebi, cilj ujedinjavanja s drugim nacionalno sličnim geografskim područjima ne predstavlja zajednički cilj u smislu pravnih odredbi o udruženom zločinačkom poduhvatu iz člana 7(1) Statuta Međunarodnog suda. Međutim, Raspravno vijeće zaključuje da postojanje namjere da se jedinstveni teritorij ostvari kroz počinjenje zločina navedenih u Statutu može biti dovoljno da bi se to smatralo udruženim zločinačkim poduhvatom.

Raspravno vijeće je posebno uzelo na znanje činjenicu da su napadi na pretežno hrvatska područja tokom jeseni 1991. i početkom 1992. godine slijedili općenito sličan obrazac, a to je da se određeno područje ili selo granatiralo i zatim bi u njega ušle naoružane kopnene jedinice. Nakon jenjavanja borbi uslijedilo bi ubijanje i nasilje nad nesrpskim civilnim stanovništvom koje nije uspjelo pobjeći. Uništavane su kuće, crkve i imovina i postojala je rasprostranjena praksa pljačkanja u okviru prisilnog premještanja. Policija SAO Krajine i TO su u nekoliko navrata organizirali prijevoz za nesrpsko stanovništvo kako bi ih posve odstranili s područja SAO Krajine i prebacili na lokacije pod hrvatskom kontrolom. Nesrpsko stanovništvo se sakupljalo i odvodilo u zatočeničke objekte, među

ostalima i u centru Knina, da bi ih se s vremenom razmijenilo i prebacilo na područja pod hrvatskom kontrolom.

Tako se ona prijetnja koja je bila jasno izražena u ultimatumu Milana Martića u Kijevu i ostvarila na teritoriju SAO Krajine činjenjem rasprostranjenih i teških zločina. Time je stvorena atmosfera straha koja je učinila nemogućim daljnje prisustvo Hrvata i drugih nesrba u SAO Krajini. Raspravno vijeće je stoga zaključilo da izmještanje hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva, koje je uslijedilo nakon tih napada, nije bilo tek puka posljedica vojnog djelovanja, već njegov primarni cilj.

Ilustracije radi, Raspravno vijeće će opisati zauzimanje područja Hrvatske Kostajnice i zločine koji su tamo počinjeni.

Tokom augusta i septembra 1991. godine vodile su se intenzivne borbe na pretežno Hrvatima naseljenom području Hrvatske Kostajnice. Sredinom septembra 1991. godine snage TO i MUP SAO Krajine zauzele su Hrvatsku Kostajnicu, te je odatle, kao i iz Bosanske Kostajnice u Bosni i Hercegovini, granatirano selo Hrvatska Dubica i došlo je do povlačenja hrvatskih snaga. Tada su u Hrvatskoj Dubici uspostavljene snage TO i MUP SAO Krajine. U toj istoj operaciji zauzeta su i obližnja sela Cerovljani i Baćin.

U septembru i oktobru 1991. godine spaljene su kuće Hrvata u Hrvatskoj Dubici i susjednom selu Cerovljani i počela je rasprostranjeno pljačkanje od strane TO, *milicije Krajine*, JNA i lokalnih Srba. Lokalni Hrvati su zatočeni i izloženi zlostavljanju, a srpske snage su ih koristile i kao žive štitove. Srbi su se uselili u napuštene kuće izbjeglih Hrvata.

Ujutro 20. oktobra 1991. godine, kamion s oznakama "Milicije SAO Krajine", kojim su upravljali pripadnici TO i MUP SAO Krajine i koji je bio pod njihovom kontrolom, pokupio je lokalne civile, koji su gotovo isključivo bili Hrvati, pod izlikom da se u mjesnoj vatrogasnoj stanici održava sastanak. Ukupno je više od 40 civila dovedeno u tu vatrogasnu stanicu. Čuvala ih je nekolicina naoružanih srpskih vojnika i nisu bili slobodni napustiti taj prostor. Smjena straže je bila svaka dva ili tri sata, a imena zatočenih su se čitala s neke liste kako bi se provjerilo da netko ne nedostaje. Tokom dana jedanaest zatočenika je uspjelo pobjeći ili su ih pustili jer su imali neke veze sa Srbima.

Sljedeći dan su vojnici odveli zatočenike iz vatrogasne stanice u Krečane, na rubu sela Baćin na obali rijeke Une, i tamo ih ubili. Tijela su im zakopana u nekoliko grobnica, uključujući i masovnu grobnicu na toj lokaciji. Raspravno vijeće je posjetilo ovu lokaciju u sklopu obilaska relevantnih lokacija u septembru 2006.

Gotovo identičan događaj zbio se u obližnjim Cerovljanima u oktobru 1991. godine, kada su naoružani Srbi okupili preostale hrvatske i druge nesrpske civile pod izlikom održavanja nekog sastanka. Potom su ih na jednu noć zatočili u mjesnoj zajednici. Jednu ženu su pustili jer je imala neke veze sa Srbima. Tijela nekolicine zatočenih u mjesnoj zajednici kasnije su ekshumirana iz masovne grobnice u Krečanima pored Baćina. Raspravno vijeće je utvrdilo da su preostali nesrpski civili iz Baćina također odvedeni u Krečane gdje su ubijeni.

Raspravnom vijeću je predočen znatan dokazni materijal o djelima progona izvršenim nad nesrpskim stanovništvom. Raširena djela ubojstva i nasilja, zatočavanja i zastrašivanja činjena su posvuda širom teritorija RSK od 1992. do 1995. godine. Te su radnje činili pripadnici snaga TO i MUP RSK, JNA i lokalni srpski stanovnici, a stvorile su takvu atmosferu prisile da hrvatskim i drugim nesrpskim stanovnicima RSK nije preostalo ništa drugo nego da bježe ili da ih snage RSK silom deportiraju. U tom pogledu, Raspravno vijeće posebno obraća pažnju na dokaze da su snage MUP-a RSK usmjeravale nesrpsko stanovništvo prema sabirnim punktovima odakle je organiziran prijevoz na područja pod hrvatskom kontrolom. RSK je 1994. godine bila gotovo potpuno srpska.

Raspravno vijeće nalazi da su svi zločini koji se navode u optužnici, s izuzetkom istrebljenja u točki 2, počinjeni u SAO Krajini i RSK od augusta 1991. do 1995. godine, uključujući ubojstvo, zatvaranje, mučenje, okrutno postupanje, razaranje, između ostalog i objekata namijenjenih religiji, te pljačka. Međutim, Raspravno vijeće naglašava da ima incidenata u osnovi krivičnih djela navedenih u optužnici za koje Raspravno vijeće Milana Martića ne smatra krivim. U tom pogledu Raspravno vijeće upućuje na svoju presudu.

Kada je riječ o istrebljenju, Raspravno vijeće podsjeća da ne postoji uvjet minimalnog broja žrtava i da se zločin može utvrditi akumuliranjem odvojenih i međusobno nepovezanih slučajeva lišavanja života. Raspravno vijeće je posebno razmotrilo dokaze da je lišavanje života koje se navodi

u optužnici počinjeno u ograničenom vremenskom razdoblju i na ograničenom području. Međutim, pošto je razmotrilo te faktore i sveukupne dokaze o slučajevima lišavanja života koji su navedeni u optužbi za istrebljenje, Raspravno vijeće zaključilo je da u ovom slučaju nije počinjen zločin istrebljenja putem akumuliranja.

Tužiteljstvo je alternativno tvrdilo da lišavanje života počinjeno u Krečanima pored Bačina predstavlja istrebljenje *per se*. Raspravno vijeće smatra da je lišavanje života u Krečanima nesumnjivo bilo teške prirode, osobito ako se uzme u obzir organiziran i beščutan način na koji je, kao što to dokazi pokazuju, počinjeno. Međutim, čak i ako se svi ti slučajevi uzmu u cjelini, Raspravno vijeće nalazi da se ne može smatrati da je počinjeno masovno lišavanje života. Drugim riječima, lišavanje života u Krečanima pored Bačina ne ispunjava obilježje masovnosti koje je potrebno za dokazivanje zločina istrebljenja.

Raspravno vijeće će sada razmotriti individualnu krivičnu odgovornost Milana Martića.

Raspravno vijeće nalazi da u odnosu na točke 3 do 14, te na točku 1, progon, u mjeri u kojoj se ona odnosi na te točke, Milan Martić snosi individualnu krivičnu odgovornost za sudjelovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu prema članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

Raspravno vijeće nalazi da se, najkasnije od augusta 1991. godine, politički cilj ujedinjavanja srpskih područja u Hrvatskoj i BiH sa Srbijom radi stvaranja jedinstvenog srpskog teritorija provodio pomoću raširenih i sistematskih oružanih napada na pretežito hrvatska i druga nesrpska područja te pomoću radnji kojima se vršilo nasilje i zastrašivanje. U SAO Krajini i RSK ova je kampanja nasilja i zastrašivanja hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva bila posljedica stava koji je zauzelo rukovodstvo, a po kojem je suživot s Hrvatima i drugim nesrbima, prema riječima samog Milana Martića, "na našim srpskim teritorijima SAO Krajine nemoguć". Provođenje političkog cilja, a to je stvaranje jedinstvenog srpskog teritorija, u tim je okolnostima zahtijevalo da se hrvatsko i drugo nesrpsko stanovništvo prisilno odstrani iz SAO Krajine i RSK. Stoga Raspravno vijeće nalazi da je utvrđeno van razumne sumnje da je zajednička svrha udruženog zločinačkog poduhvata bilo stvaranje nacionalnog srpskog teritorija izmještanjem hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva, kako stoji u optužbama u točki 10 i 11.

Dokazi utvrđuju da je rukovodstvo SAO Krajine i RSK, a osobito Milan Martić, tražilo i dobilo značajnu financijsku, logističku i vojnu podršku iz Srbije. Ta je podrška dolazila iz MUP-a i Službe državne bezbjednosti Srbije, JNA i Republike Srpske u Bosni i Hercegovini. Milan Martić je izjavio da "on lično nikada nije prekinuo tu suradnju" i da je postojala "dobra suradnja s rukovodstvom Srbije, naročito s [MUP-om]." Odnos sa Srbijom je ustvari bio toliko blizak da je policija SAO Krajine uglavnom financirana sredstvima i opremom iz Srbije. Podrška iz Srbije stizala je tokom cijelog perioda obuhvaćenog optužnicom. Jedan je svjedok čak opisao vojsku RSK i Vojsku Jugoslavije kao jednu te istu organizaciju, samo smještenu na dvije odvojene lokacije.

Stoga Raspravno vijeće nalazi da su, među ostalima, Blagoje Adžić, Milan Babić, Radmilo Bogdanović, Veljko Kadijević, Radovan Karadžić, Slobodan Milošević, Ratko Mladić, Vojislav Šešelj, Franko "Frenki" Simatović, Jovica Stanišić i kapetan Dragan Vasiljković sudjelovali u promicanju zajedničke svrhe udruženog zločinačkog poduhvata.

Dokazi pokazuju da su kontakti Milana Martića s drugim članovima udruženog zločinačkog poduhvata bili bliski i direktni. Rezultat toga je da je SAO Krajini i RSK data značajna financijska, logistička i vojna podrška. Dokazi jasno pokazuju da je Milan Martić aktivno radio zajedno s drugim sudionicima na postizanju cilja ujedinjene srpske države, a to je nešto što je on - kao što je već rečeno - javno izjavio u nekoliko navrata. Taj cilj postigao je prisilnim uklanjanjem nesrpskog stanovništva. Dokazima je utvrđeno da je Milan Martić bio jedna od najvažnijih i najutjecajnijih političkih figura u vladama SAO Krajine i RSK. Kao ministar unutrašnjih poslova, Milan Martić imao je apsolutne ovlasti nad MUP-om, uključujući ovlast da intervenira na nivou pojedinaca imenovanjem i smjenjivanjem načelnika stanica javne sigurnosti i da raspušta jedinice.

Dokazi pokazuju da je izmještanje hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva u Kninu i okolici već počelo 1991. Milan Martić doprinio je tom izmještanju time što je podjarivao atmosferu straha svojim govorima u medijima o tome kako on ne može garantirati sigurnost Hrvata. Povrh toga, ultimatum koji je Milan Martić izdao u vezi s Kijevom krajem augusta 1991. pokazuje način razmišljanja Milana Martića o Hrvatima i drugim nesrpskim stanovnicima SAO Krajine.

Raspravno vijeće smatra da su već i sami razmjeri rasprostranjenih i sveprisutnih zločina počinjenih nad nesrpskim stanovništvom morali te zločine učiniti općepoznatim. Zločini počinjeni na teritoriji RSK čak su razmatrani na sjednicama vlade RSK. Dokazi također pokazuju da je civilna policija Ujedinjenih naroda obavijestila Milana Martića i MUP o velikom broju zločina počinjenih nad nesrbima. U stvari, sam Milan Martić je izdao detaljna uputstva o suradnji MUP-a s civilnom policijom Ujedinjenih naroda. Pored toga, Milan Martić je 1993. na jednom sastanku s Cedricom Thornberryem, direktorom civilnih poslova u UNPROFOR-u, zahtijevao da Hrvati koji žele napustiti RSK potpišu izjave da na njih nitko nije izvršio pritisak da odu. Prema tome, nema apsolutno nikakve sumnje da je Milan Martić doista znao da nesrpsko stanovništvo odlazi kao rezultat atmosfere prinude i rasprostranjenih djela nasilja i zastrašivanja u SAO Krajini i RSK.

Međutim, usprkos ogromnoj količini dokaza o zločinima počinjenim na cijeloj teritoriji SAO Krajina i RSK, Raspravno vijeće predočeni su dokazi o tek nekoliko primjera kad je Milan Martić intervenirao da kazni pripadnike MUP-a koji su se zločinački ponašali. Raspravno vijeće može samo zaključiti da se Milan Martić namjerno suzdržao od toga da intervenira protiv počinioca takvih zločina.

Raspravno vijeće je stoga zaključilo da je Milan Martić namjeravao prisilno izmjestiti hrvatsko i drugo nesrpsko stanovništvo iz SAO Krajine i RSK i da je aktivno sudjelovao u sprovođenju u djelo zajedničke svrhe udruženog zločinačkog poduhvata da se stvori ujedinjena srpska država tim prisilnim uklanjanjem hrvatskog i drugog nesrpskog stanovništva.

Raspravno vijeće je zaključilo da zločini počinjeni nad nesrpskim stanovništvom - osim deportacije i prisilnog premještanja - spadaju van zajedničke svrhe udruženog zločinačkog poduhvata. Međutim, Raspravno vijeće podsjeća da je Milan Martić bio svjestan toga da je nesrpsko stanovništvo izloženo rasprostranjenim i sistematskim zločinima, uključujući ubojstva, protupravna zatočenja, premlaćivanja u zatočeništvu, i krivična djela protiv imovine, kao rezultat atmosfere prinude u SAO Krajini i RSK. Raspravno vijeće smatra da je ta atmosfera stvorena i održavana djelima Milana Martića i drugih članova udruženog zločinačkog poduhvata. Raspravno vijeće stoga nalazi da su ti zločini za Milana Martića bili predvidljivi.

Nadalje, u dokazima se tek letimično spominje da je Milan Martić poduzimao mjere da takve zločine spriječi ili kazni. U stvari, usprkos ogromnoj količini dokaza o razmjerima i težini zločina nad nesrpskim stanovništvom, Milan Martić ustrajao je u ostvarivanju zajedničke svrhe udruženog zločinačkog poduhvata. Prema tome, Raspravno vijeće smatra da je dokazano van razumne sumnje da je Milan Martić hotimice preuzeo rizik da bi zločini, za koje je zaključeno da spadaju van zajedničke svrhe, mogli biti počinjeni nad nesrpskim stanovništvom. Raspravno vijeće je stoga utvrdilo da Milan Martić snosi individualnu krivičnu odgovornost po članu 7(1) Statuta za točke 3 do 14, i točku 1, progon, u onoj mjeri u kojoj se ona odnosi na te točke.

Raspravno vijeće sada prelazi na napade na Zagreb 2. i 3. maja 1995. za koje se Milan Martić tereti u točkama 15 do 19.

U ranim jutarnjim satima 1. maja 1995. oružane snage Hrvatske započele su vojnu ofenzivu na Zapadnu Slavoniju u RSK, poznatu kao Operacija bljesak. Pregovori da se pronađe miroljubivo rješenje održani su tokom operacije i na kraju je došlo do sporazuma 3. maja 1995. Operacija „Bljesak“ završila je oko 4. maja 1995. time što je RSK izgubila kontrolu nad Zapadnom Slavonijom. Kao rezultat toga, veliki dio srpskog stanovništva napustio je Zapadnu Slavoniju.

U 13:00 sati 1. maja 1995., Milan Čeleketić, načelnik Glavnog štaba vojske RSK, naredio je artiljerijsku paljbu po Sisku, blizu Zagreba. To je naređenje izdano u prisutnosti Milana Martića koji je tada bio predsjednik RSK te je prema ustavu rukovodio oružanim snagama u doba mira i rata. Artiljerijska paljba otvorena je istoga dana u 17:00 sati. Tog istog dana, Milan Čeleketić premjestio je jedinicu M-87 Orkan iz područja Knina u Vojnić, nekih 50 km južno od Zagreba. Ta jedinica trebala je zauzeti položaj do 14:00 sati toga dana. Raspravno vijeće malo kasnije će opisati karakteristike oružja M-87 Orkan.

Dana 1. maja 1995., održan je sastanak kojem su, među ostalima, prisustvovali Milan Martić kao predsjednik RSK, Milan Čeleketić, predsjednik vlade RSK i ministri u vladi. Na sastanku su razmatrana i miroljubiva rješenja, koja bi podrazumijevala pregovore i predaju dijelova Zapadne Slavonije, i nemiroљubiva rješenja. Dokazi pokazuju da Milan Martić i Milan Čeleketić nisu bili za miroljubivo rješenje.

Sredinom jutra 2. maja 1995., bez upozorenja, nekoliko raketa Orkan pogodilo je više lokacija u Zagrebu, uključujući glavni trg, nekoliko trgovačkih ulica, jednu školu, selo Pleso blizu zagrebačkog aerodroma kao i sam aerodrom. U tim napadima poginulo je pet osoba, svi civili, a najmanje 160 osoba teško je ranjeno. Mnogi od žrtava i danas pate od svojih ozljeda.

Sljedećeg dana, 3. maja 1995. u podne, Zagreb se ponovo našao na udaru raketa Orkan. Pogodeno je Hrvatsko narodno kazalište na Trgu maršala Tita, dječja bolnica i još jedan trg. Dvije osobe izgubile su život, a 54 ih je ranjeno u tim napadima. Mnogi od tih žrtava također i dalje pate od svojih ozljeda.

Postoji mnogo dokaza da je Milan Martić razmatrao napad na Zagreb i prije 2. maja 1995. Već 1992. i 1993. Milan Martić je kao ministar unutrašnjih poslova razmišljao o napadu na Zagreb kao odgovor na hrvatske napade gradova u RSK. Jednom prilikom izjavio je da ...

„bi bilo bolje za Tuđmana i njegove bojovnike da nas ponovo ne diraju jer bi nas to prinudilo da silovito krenemo prema Zagrebu i pretvorimo ga u Vukovar.“

U junu 1993. Milan Martić obavijestio je Slobodana Miloševića da je raketni sistem P-65 Luna premješten na Baniju i Kordun kako bi se izveli mogući napadi na Zagreb ako gradovi unutar RSK budu napadnuti.

Na sastanku s Peterom Galbraithom, ambasadorom Sjedinjenih Država u Hrvatskoj, održanom 24. oktobra 1994., Milan Martić, koji je tada bio predsjednik RSK, zaprijetio je da će granatirati Zagreb, rekavši zapravo da je napadanje civilnih ciljeva u Zagrebu i napadanje samog grada jedan od načina na koji bi RSK mogla odgovoriti na hrvatski napad. Ambasador Galbraith informirao je Milana Martića da bi napad na Zagreb bio zločin.

U februaru 1995., u govoru zapovjednom kadru vojske RSK, Milan Martić je kategorički izjavio da „nas nitko ne može spriječiti da pucamo na Zagreb, Osijek, Vinkovce, Zadar, Karlovac, Split.“

Dana 3. maja 1995., dakle drugog dana napada na Zagreb, Milan Martić je izjavio:

Kao protumjeru za ono što vam je Tuđman ovdje uradio, granatirali smo sve njihove gradove: Sisak nekoliko puta, i Karlovac, Zagreb jučer i danas. To je urađeno za vas. Danas je uslijedio ultimatum, ako nastave da napadaju naše opkoljene snage, mi ćemo nastaviti sa napadom na Zagreb i uništiti njihove gradove.

U nekoliko izvjava medijima, Milan Martić priznao je da je naredio te napade. Na primjer, u jednom radijskom intervjuu 5. maja 1995. Milan Martić je izjavio:

To naredenje sam izdao ja lično kao odmazdu Franji Tuđmanu i njegovom stožeru za naredenje koje je on izdao da se izvrši agresija na Zapadnu Slavoniju.

Također 5. maja 1995., na sastanku sa specijalnim izaslanikom Ujedinjenih naroda Yasushijem Akashijem, Milan Martić je, odgovarajući na osudu tih napada od strane Yasushija Akashija, izjavio: „Da ja nisam naredio te raketne napade, oni bi nastavili da bombardiraju naše gradove“. Milan Martić dalje je zaprijetio da će nastaviti s napadima ako se ne ispune njihovi uslovi. Milan Martić govorio je o „masivnim raketnim napadima na Zagreb koji će ostaviti 100.000 mrtvih“.

Raspravno vijeće sada će se usredotočiti na oružje M-87 Orkan. To je višecjevni raketni bacač kojime se ispaljuju *nenavodene* rakete. M-87 Orkan primarno se koristi za djelovanje po vojnicima i oklopnim vozilima. Dokazi pokazuju da je svaka raketa ispaljena na Zagreb 2. i 3. maja 1995. sadržavala kazetnu bojevu glavu s 288 tzv. zvončića. Ti zvončići izbacuju se na visini od 1.000 metara iznad cilja. Prilikom udara svaki zvončić eksplodira i oslobađa 420 čeličnih zrna. Ubojiti domet svakog čeličnog zrna je deset metara. To znači da svaka raketa oslobađa oko 120.000 čeličnih zrna.

Maksimalni domet paljbe je 50 kilometara i na toj udaljenosti greška paljbe po cilju je *jedan kilometar* u bilo kojem smjeru.

Dokazi pokazuju da je 2. i 3. maja 1995. M-87 Orkan ispaljen sa područja Vojnića, blizu Slavskog polja, što je na krajnjoj granici dometa ovog oružja. Dokazi pokazuju da zbog svojih karakteristika i dometa ispaljivanja u ovom konkretnom slučaju M-87 Orkan *nije bio u stanju* pogoditi specifične ciljeve. Zbog tih razloga Raspravno vijeće je zaključilo da je M-87 Orkan nediskriminatoryno oruđe čija će upotreba u gusto naseljenim civilnim područjima, kao što je Zagreb, rezultirati nanošenjem velikih žrtava.

Obrana je tvrdila da je u vrijeme napada 2. i 3. maja 1995. u Zagrebu bilo vojnih ciljeva, kao što su Ministarstvo unutrašnjih poslova, Ministarstvo obrane, zagrebački aerodrom, i predsjednički dvori. Imajući u vidu karakteristike oružja M-87 Orkan, Raspravno vijeće je zaključilo da je prisustvo ili odsustvo vojnih ciljeva u Zagrebu irelevantno. Taj argument obrane je stoga odbačen.

Dana 2. maja 1995. učinak paljbe M-87 Orkan po Zagrebu već je bio poznat onima koji su u tome sudjelovali. Povrh toga, prije nego što je donesena odluka da se tim oruđem opet djeluje po Zagrebu 3. maja 1995., puni učinak korištenja takvog nediskriminatornog oruđa bio je poznat *van sumnje* kao rezultat opširnog javljanja medija o rezultatima napada na Zagreb od 2. maja 1995.

Obrana je iznijela argument da su napadi na Zagreb bili zakonita odmazda po međunarodnom običajnom pravu. Ona tvrdi da su ti napadi izvedeni u cilju zaustavljanja kršenja međunarodnog humanitarnog prava koja su počinile „hrvatske vojne i policijske snage“, pogotovo tokom operacije „Bljesak“. Obrana smatra da je ta operacija predstavljala kršenje sporazuma o prekidu vatre i da je izvedena ne poštujući norme međunarodnog humanitarnog prava.

U pravu koje regulira oružane sukobe, odmazde zaraćenih strana su djela koja bi inače bila protuzakonita, ali postaju zakonita zbog činjenice da se poduzimaju kao odgovor na protupravno kršenje koje je počinila druga zaraćena strana. Budući da su drastična i izuzetna mjera, odmazde su podvrgnute strogim uvjetima, dobro ustaljenim u običajnom pravu.

Odmazde se smiju koristiti samo kao posljednje sredstvo, samo kad se ispostavi da ništa drugo nije efikasno. One se smiju izvršiti samo nakon što je izdano prethodno formalno upozorenje kojime nije zaustavljeno kršenje protivničke strane. Nadalje, odluka za izvršenje odmazde može se donijeti samo na najvišem političkom, odnosno vojnom nivou. Sljedeći uslov je da odmazde moraju biti proporcionalne početnom kršenju protivničke strane. Isto tako, s odmazdama se mora prestati odmah čim se postigne njihov cilj. I konačno, čin odmazde mora poštovati „zakone čovječnosti i diktate javne svijesti“. Raspravno vijeće tumači ovaj uslov tako da on znači da se odmazde moraju izvršiti, u onoj mjeri u kojoj je to moguće, u skladu s načelom zaštite civilnog stanovništva u oružanom sukobu i s općom zabranom ciljanja civila.

Raspravno vijeće ne slaže se s obranom i nalazi da dokazi ne pokazuju da su bili ispunjeni uslovi za zakonitu odmazdu. Prvo, čak i kad bi Raspravno vijeće pretpostavilo da su hrvatske snage počinile teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava tokom operacije „Bljesak“, dokazi pokazuju da granatiranje nije izvršeno kao posljednje sredstvo nakon što su iscrpljena sva druga sredstva. Dapače, dokazi pokazuju da su mirovni pregovori tekli tokom Operacije „Bljesak“ sve do 3. maja 1995. Nadalje, nikakvo formalno upozorenje nije dano prije napada da će doći do odmazde kao reakcije na navodna kršenja počinjena tokom operacije „Bljesak“. Raspravno vijeće stoga ne može zaključiti da je granatiranje Zagreba predstavljalo zakonitu odmazdu. Taj argument obrane je stoga odbačen.

Raspravno vijeće zaključilo je da se odgovornost Milana Martića za napade na Zagreb 2. i 3. maja 1995. najprikladnije može opisati kao „naređivanje“ u smislu člana 7(1) Statuta. Drugi oblici odgovornosti stoga nisu razmatrani. Prilikom donošenja tog zaključka, Raspravno vijeće je uzelo u obzir značajan korpus dokaza da je Milan Martić od 1992. godine na dalje razmatrao napadanje Zagreba kao odgovor na hrvatske napade na RSK. Raspravno vijeće je također uzelo u obzir opetovana priznanja Milana Martića u medijima da je on naredio napade, kao i dokaze da Milan Martić i Milan Čeleketić nisu bili za miroljubivo rješenje operacije „Bljesak“. Milan Martić također je bio prisutan kad je Milan Čeleketić naredio granatiranje Siska. Raspravno vijeće zaključuje da ukupni korpus dokaza utvrđuje da je Milan Martić od samog početka sudjelovao u vojnom odgovoru RSK na operaciju „Bljesak“.

Raspravno vijeće razmotrilo je dokaze da je prema Ustavu RSK predsjednik bio na čelu vojske RSK u vrijeme mira i rata, u skladu s Ustavom i odlukama Vrhovnog savjeta odbrane. Prema tome, svaku odluku da se granatira Zagreb trebao je donijeti kolektivni organ Vrhovni savjet odbrane. Dokazima je, međutim, utvrđeno van razumne sumnje da su Milan Martić i Milan Čeleketić zaobišli Vrhovni savjet odbrane. S tim u vezi Raspravno vijeće uzelo je u obzir iskaz Rada Rašete, načelnika bezbjednosti Glavnog štaba vojske RSK, da odluke da se napadne Zagreb 2. i 3. maja 1995. nije donio Vrhovni savjet odbrane nego Milan Čeleketić i Milan Martić. To podržavaju i drugi dokazi pred Raspravnim vijećem.

U svjetlu ukupnog korpusa dokaza, Raspravno vijeće je zaključilo van razumne sumnje da je Milan Martić naredio granatiranje Zagreba 2. i 3. maja 1995.

Raspravno vijeće sada prelazi na izricanje kazne. Mnogi zločini dokazani u ovom predmetu počinjeni su s diskriminatornom namjerom i Raspravno vijeće smatra da je to faktor koji treba uzeti u obzir prilikom procjenjivanja težine zločinačkog ponašanja Milana Martića. Milan Martić je također proglašen krivim za deportaciju i prisilno premještanje. Raspravno vijeće posebno konstatira da je

nesrpsko stanovništvo bilo izloženo rasprostranjenim i sistematskim zločinima kao rezultat atmosfere prinude u SAO Krajini i RSK između 1991. i 1995. godine. Razmjeri i sistematska priroda tih zločina su faktori koje Raspravno vijeće smatra naročito teškim.

Raspravno vijeće podsjeća da je najveći broj zločina za koje je Milan Martić proglašen krivim počinjen nad starijim ljudima, osobama držanim u zatočeništvu i civilima. Posebna ranjivost tih grupa žrtava povećava težinu zločina.

Raspravno vijeće uzima u obzir efekt počinjenih zločina na žrtve i njihove obitelji i konstatira da je gotovo cjelokupno hrvatsko i drugo nesrpsko stanovništvo bilo protjerano iz tog područja. Mnogim žrtvama je imovina opljačkana i spaljena. Raspravno vijeće posebice podsjeća na strašne ozljede i tešku patnju nanesenu civilima kao posljedica nediskriminatornih napada na Zagreb koje je Milan Martić naredio. Učinak i dugotrajni efekti tih zločina za koje je Milan Martić individualno krivično odgovoran, uključujući odgovornost direktnog počinioca, čine ih posebno teškim.

U vezi s otežavajućim okolnostima, Raspravno vijeće uzelo je u obzir da je Milan Martić bio jedan od najvažnijih i najutjecajnijih političkih figura. Milan Martić posjedovao je apsolutnu vlast nad MUP-om, a kao predsjednik RSK imao je najviši politički položaj i kontrolirao oružane snage RSK. Raspravno vijeće smatra da je Milan Martić na tim položajima imao obavezu da spriječi počinjenje zločina i osigura da svi stanovnici teritorija pod njegovom kontrolom uživaju poštovanje ljudskih prava. Međutim, dokazi podneseni Raspravnom vijeću dokazuju van razumne sumnje da je Milan Martić zloupotrijebio svoje položaje i da je, putem trajnih i sistematskih napora da stvori etnički srpski teritorij, razvijao atmosferu nepovjerenja i straha između Srba i nesrba, a pogotovo Hrvata. I konačno, Raspravno vijeće smatra da rasprostranjeno zločinačko ponašanje na cijelom teritoriju SAO Krajina i RSK tokom više od četiri godine predstavlja otežavajuću okolnost.

U vezi s olakšavajućim okolnostima, Raspravno vijeće podsjeća da je u ljeto i jesen 1991. godine Milan Martić uputio osobe koje su sudjelovale u pružanju humanitarne pomoći da jednako postupaju s hrvatskim i srpskim izbjeglicama koje su stigle iz Drniša. Raspravno vijeće nadalje uzima u obzir iskaz Slobodana Jarčevića da je Milan Martić „pokazao plemenitost svog karaktera“ time što se pobrinuo za izbjeglice koji su došli iz Bosne i Hercegovine 1994. godine i to usprkos poteškoćama sa kojima je RSK tada bila suočena zbog međunarodnih sankcija. Međutim, Raspravno vijeće smatra da iako postoje dokazi o pozitivnim crtama karaktera Milana Martića i o tome da je pružao sporadičnu pomoć Hrvatima i drugim nesrbima, efekt svega toga je umanjen činjenicom da je Milan Martić u svo vrijeme relevantno za zločine za koje je proglašen krivim držao položaje na kojima je mogao i imao obavezu poduzimati mjere u vezi s djelima nasilja. Raspravno vijeće zaključuje da se u takvom slučaju sporadična dobrotorna djela ili neučinkovita pomoć mogu zanemariti. Nadalje, Raspravno vijeće zaključilo je da je činjenica da su Milan Martić i njegova obitelj protjerani i raseljeni nakon operacije „Oluja“ olakšavajuća okolnost ograničene težine.

Raspravno vijeće konstatira da je Milan Martić pokušavao izmaći pravdi oko sedam godina znajući da je protiv njega podignuta optužnica. Raspravno vijeće stoga zaključuje da činjenica da se Milan Martić predao ovom Međunarodnom sudu 2002. godine, iako predstavlja olakšavajuću okolnost, ima tek minimalnu težinu.

Raspravno vijeće uzelo je u obzir sve relevantne pravne faktore čiji su detalji izloženi u presudi. G. Martić, molim vas ustanite.

Ovo Raspravno vijeće, razmotrivši sve dokaze i argumente strana, a na osnovu činjeničnih i pravnih nalaza utvrđenih u Presudi, proglašava da vi, Milane Martiću, **NISTE KRIVI** po

Drugoj točki optužnice: Istrebljenje, kao zločin protiv čovječnosti.

Raspravno vijeće proglašava vas, Milane Martiću, **KRIVIM** u skladu s članom 7(1) Statuta po sljedećim točkama:

- Točka 1: Progoni, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 3: Ubojstvo, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 4: Ubojstvo, kao kršenje zakona i običaja ratovanja
- Točka 5: Zatvaranje, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 6: Mučenje, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 7: Nečovječna djela, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 8: Mučenje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja
- Točka 9: Okrutno postupanje, kao kršenje zakona i običaja ratovanja

- Točka 10: Deportacija, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 11: Prisilno premještanje, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 12: Bezobzirno razaranje sela, ili razaranje koje nije opravdano vojnom nuždom, kao kršenje zakona i običaja ratovanja
- Točka 13: Razaranje ili hotimično nanošenje štete ustanovama namijenjenim obrazovanju ili religiji, kao kršenje zakona i običaja ratovanja
- Točka 14: Pljačka javne ili privatne imovine, kao kršenje zakona i običaja ratovanja
- Točka 15: Ubojstvo, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 17: Nečovječna djela, kao zločin protiv čovječnosti
- Točka 19: Napadi na civile, kao kršenje zakona i običaja ratovanja.

Raspravno vijeće zaključilo je da su dokazani elementi ubojstva i okrutnog postupanja, što se tereti u točki 16 i točki 18 kao kršenja zakona i običaja ratovanja. Budući da su ta krivična djela obuhvaćena krivičnim djelom napada na civile iz točke 19, Raspravno vijeće izreklo je osudu samo za krivično djelo napada na civile.

Raspravno vijeće osuđuje vas na jedinstvenu kaznu zatvora od **trideset i pet (35) godina**. U skladu s pravilom 101(C) Pravilnika, imate pravo da vam se u kaznu uračuna vrijeme provedeno u pritvoru, a to je 1855 dana do dana izricanja ove presude. Također imate pravo da vam se u kaznu uračuna vrijeme koje ćete provesti u pritvoru čekajući na ishod eventualne žalbe. U skladu s pravilom 103(C) Pravilnika, ostajete u pritvoru Međunarodnog suda dok se ne privede kraju organiziranje vašeg prebacivanja u državu gdje ćete odslužiti svoju kaznu.

Rasprava je završena.

*****